

Список використаних джерел

1. Бабенко А. Л. Сутність і зміст понять «інтеграція» та «інтеграційне заняття». *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія «Педагогіка, соціальна робота». Випуск 37. С.9-12.
2. Гриценко Н. Інтеграція предметів природничо-математичного циклу в умовах профільного навчання. *Завуч*. 2007. № 21 (315). С. 25-26.
3. Козловська І. М. Теоретико-методологічні аспекти інтеграції знань учнів професійно-технічної школи : монографія / За ред. С. У. Гончаренка. Львів: Світ, 1999. 302 с.
4. Мітрясова О. П. Інтегрований підхід до навчання хімії студентів аграрного університету : монографія. Миколаїв: МДАУ, 2006. 295 с.
5. Падун Н. О., Падун А. О. Інтегроване навчання як міждисциплінарна проблема. *Наукові записки НДУ ім. М. Гоголя* Психолого-педагогічні науки. 2017. № 2. С.26-31.
6. Радкіна В. Ф. Інтегративний підхід як принцип організації професійної підготовки майбутніх учителів. *Вісн. Житомир. держ. ун-ту ім. І.Франка*. 2005. № 21. С.61-64.
7. Серета С. А., Нінова Т. С. Програма факультатива «Хімічні процеси і екологія» для учнів старших класів загальноосвітніх шкіл: *Екологія і освіта: проблеми теорії і практики*: матеріали другої міжнародної конференції. Черкаси: Екол. освіта, 1977. С. 162-172.
8. Туриця О. Інтеграція та диференціація знань студентів у процесі вивчення хімічних і технологічних дисциплін. *Вісник Львівського університету*. Серія педагогіка. 2012. Вип. 28. С. 65-73.

Сюткін С.І., к.геогр.н., доц.
кафедри загальної та регіональної
географії СумДПУ імені А.С.Макаренка
e-mail: siutkin-sergiy@ukr.net
Висторон О.М., вчитель географії
Пасічанської ЗОШ І-ІІ ст.
Зміївського району Харківської області
e-mail: vistorovski85@gmail.com

РЕГІОНАЛЬНЕ ЛІСОКОРИСТУВАННЯ ЯК ОБ'ЄКТ СУСПІЛЬНО-ГЕОГРАФІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Безсумнівним є той факт, що будь-яка господарська діяльність пов'язана із втручанням в природні комплекси. Вся історія існування людського суспільства являє собою безперервний процес природокористування – як сукупності всіх форм експлуатації природного-ресурсного потенціалу певних

територій [2, 5 та ін.]. Лісокористування виступає однією з важливих форм прояву цього процесу.

Слід зауважити, що ліс не тільки слугує цінною сировиною для розвитку промисловості, але й виконує низку інших важливих функцій (водоохоронну, стокорегулюючу, вітрозахисну, рекреаційну, естетичну тощо) [3, 4 та ін.]. Лісові ресурси – вичерпні, але відновні ресурси багатоцільового призначення. Інтенсифікація виключно сировинного використання лісових ресурсів призводить до зниження ролі лісу як середовищотвірного фактору. Саме тому в поняття лісокористування необхідно включати і сукупність заходів з відновлення лісоресурсного потенціалу, зокрема насадження нових та оздоровлення існуючих лісів з врахуванням їх функціонального призначення. До речі, сьогодні все частіше об'єктами лісозаготівлі стають не природні ліси, а скороспілі плантаційні насадження.

Ліси (разом із штучними) займають 30% суходолу, найвищий у світі показник має Суринам (90%), натомість показники Єгипту, Катару, Бахреїну наближаються до 0% [2].

За даними Державного агентства лісових ресурсів України загальна площа лісового фонду України становить 10,4 млн. га, загальні запаси деревостанів перевищують 2,1 млрд. м³[1]. Але при цьому Україна відноситься до лісодефіцитних країн. На таку оцінку впливає не стільки сам по собі показник лісистості, скільки його співвідношення з освоєністю території, зокрема густотою населення. На душу населення в Україні припадає 0,17 га лісовкритої площі (навіть в Японії цей показник становить 0,20 га), що суттєво менше за Росію (6 га на особу), а тим більше Суринам (37 га) або Французьку Гвіану (36 га) [5].

Ліси в Україні поширені нерівномірно, що об'єктивно пов'язано із специфікою природних, зокрема ґрунтово-кліматичних умов. Якщо загальнодержавний показник лісистості території дорівнює 16% (з коливаннями від 51,4% у Закарпатській до 3,7% у Запорізькій області), то Харківська область

(об'єкт подальших детальних досліджень) на цьому тлі виглядає порівняно скромно – 12% (рис. 1).

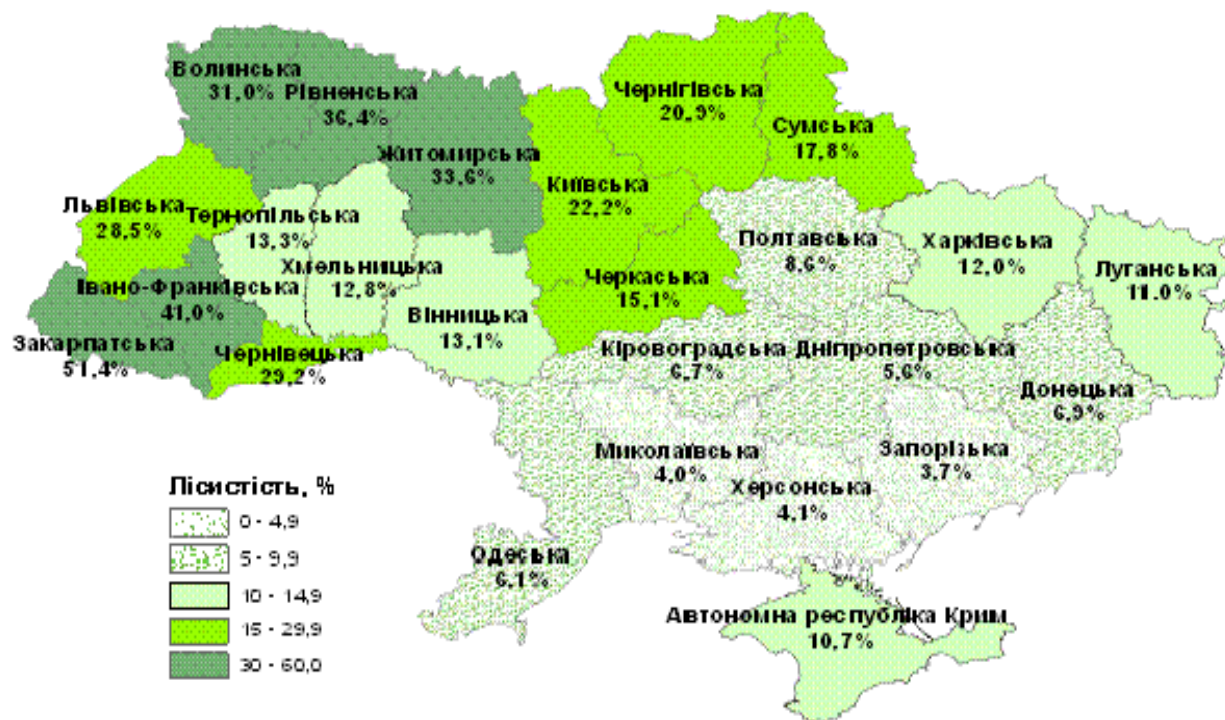


Рис. 1. Територіальна диференціація лісистості території України в розрізі адміністративних одиниць (за даними [1])

Ліси України сформовані понад 30 деревними породами, серед яких переважають сосна (33%), дуб (24%), ялина (8%), бук (7%), вільха та береза (по 6%), на всі інші породи сумарно припадає 16% [1].

Україна на світовому ринку лісопромислової продукції відіграє незначну роль, що пов'язано як з вищезгаданою лісодефіцитністю нашої держави, так і переважно рекреаційним та екологічним спрямуванням національного лісового господарства.

Найважливішими проблемами лісокористування в Україні в цілому, та в Харківській області зокрема, виступають:

- коректна оцінка обсягів та структури лісоресурсного потенціалу;
- визначення граничного рівня інтенсивності лісокористування;
- оптимізація породного складу лісонасаджень;
- використання природозберігаючих технологій у лісозаготівлях;

- підвищення ефективності лісовідновлювальних заходів;
- досягнення науково обґрунтованих показників лісистості території.

Подальше вивчення заявленої проблематики лісокористування буде продовжено на мезорегіональному ієрархічному рівні (на матеріалах Харківської області). Саме такий масштаб дозволяє реалізувати всі переваги географічних методів дослідження.

Список використаних джерел

1. Державне агентство лісових ресурсів України. URL: http://dklg.kmu.gov.ua/forest/control/uk/publish/article;jsessionid=CDD57B4213360D89C901AC1D51FA9E94?art_id=101934&cat_id=32876 (дата звернення 28.03.2020 р.)
2. Сюткін С.І., Леонтєва Г.Г. Економічна і соціальна географія. Зарубіжні країни. Книга-зошит. Суми: Університетська книга, 2003. 246 с.
3. Сюткін С.І. Формування нових рекреаційних потреб населення. *Наукові записки СумДПУ імені А.С.Макаренка. Географічні науки*. Вип. 7. 2016. С. 140-144.
4. Сюткін С.І. Суспільно-географічні аспекти вивчення рекреаційного природокористування. *Наукові записки СумДПУ імені А.С.Макаренка. Географічні науки*. Вип. 8. 2017. С. 174-178.
5. Сюткін С.І. Географія світового господарства : робочий зошит для самостійної роботи студентів. Суми : ФОП Цьома С.П., 2018. 30 с.

*Хлевнюк О.Я., директор
Гайворонського районного
краєзнавчого музею
e-mail: rkmhayvoron@ukr.net*

ВИШИТА ІКОНА ЯК ДУХОВНИЙ ФЕНОМЕН ГАЙВОРОНЩИНИ

Вважається, що на межі XIX-XX ст. в православних країнах ікона втратила суто сакральний зміст, коли на неї почали звертати увагу не лише з точки зору духовності, але і як на витвір мистецтва. Українська ікона XXI-го ст. наслідує традиції давніх майстрів, проте час вносить певні корективи, з'являються навіть певні авангардні елементи [1].

Вишита ікона – один із варіантів ікони східної Церкви в Україні, була